

o. Kazimierz Zdziebko OMI: Konspekt katechezy dla uczniów szkoły podstawowej (na poziomie klas VI – VIII) na temat osoby kleryka Alfonsa Mańki OMI

1. PROPOZYCJA ZAPISU TEMATU W DZIENNIKU

**Miłować Boga na przykładzie życia
kleryka Alfonsa Mańki OMI**

2. CEL GŁÓWNY

Pogłębienie znajomości biblijnego zagadnienia miłości do Boga. Co oznacza miłować Boga w życiu chrześcijanina na przykładzie życia kleryka Alfonsa Mańki OMI ?

3. CELE SZCZEGÓŁOWE

Uczeń:

- wie na podstawie wybranych fragmentów tekstu z Pisma św., czym jest miłowanie Boga,
- potrafi określić wymagania związane z miłowaniem Boga,
- wyjaśnia, na czym polegało miłowanie Boga w życiu kleryka Alfonsa Mańki OMI,
- rozumie, że miłość do Boga wymaga podjęcia trudu przemiany serca i codziennego ofiarowania życia według Bożych przykazań,
- potrafi odnieść historyczny przykład życia kleryka Alfonsa Mańki OMI do własnego, aktualnego życia, dostrzegając i przyjmując wartości ponadczasowe.

4. METODY I TECHNIKI

Wprowadzenie w formie krótkiej pierwszej części inscenizacji pt. „Serce za serce”; pogadanka przedstawiająca krótko życiorys kleryka Alfonsa Mańki OMI; czytanie fragmentów Pisma św. odnoszącymi się do tematu miłość do Boga z krótkimi komentarzami; czytanie kilku wybranych fragmentów z „Dziennika duchowego” kleryka Mańki z krótkimi komentarzami; podsumowanie: druga część inscenizacji pt. „Serce za serce” i fragment rozważania pt. „Triumf miłości” z „Dzienniczka” (30 czerwca 1938 r.), który jest jednocześnie notatką z katechezy (dla każdego ucznia wydrukowaną na symbolicznym sercu wyciętym z białej kartki).

5. ŚRODKI DYDAKTYCZNE

Dwa serca wycięte z kartonu, albo kartek z bloku rysunkowego (jedno z nich poszarpane i pogniecione) oraz taśma klejąca; Pismo św., „Dzienniczek duchowy”; na trzech osobnych kartkach trzy kolejne fragmenty z Pisma św.; na trzech osobnych kartkach trzy kolejne fragmenty z „Dzienniczka”.

6. PRZEBIEG KATECHEZY

*Stojąc przed uczniami z dwoma symbolicznymi sercami, katecheta rozpoczyna katechezę modlitwą: *Jezu cichy i serca pokornego, uczynź serce moje według Serca Twego (3x)*, a następnie pokazuje podarte i pogniecione serce, stawiając pytanie: dlaczego właśnie ono symbolizuje nasze ludzkie serca? Spodziewane odpowiedzi to: przez smutek, doznane krzywdy, przez osobiste tragedie, przez popełnione przez nas zło.

*Katecheta przekazuje serce jednemu z uczniów, sam zaś zaczyna snuć refleksję, wskazując na nie, że *oto, to serce rzeczywiście tak wygląda, bo pokieroszowało je doznane zło, nieszczęście, smutek, krzywda, brak miłości i grzechy, które sami popełniamy, czyniąc złe rzeczy, wyrządzając krzywdę drugim i nie okazując miłości – nie tylko tej względem drugiego człowieka, ale nade wszystko Pana Boga. On jest Miłością, On jest źródłem miłości i On nas uzdalnia do miłości. Jak każdy inny dar Bożej łaski i ten człowiek może przyjąć i dobrze wykorzystać, ale też może go odrzucić.*

*Uczeń odczytuje z pierwszej kartki fragment z Pierwszego Listu św. Jana Apostoła: *Umiłowani, miłujmy się wzajemnie, ponieważ miłość jest z Boga, a każdy, kto miłuje, narodził się z Boga i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, bo Bóg jest miłością. W tym objawiła się miłość Boga ku nam, że zesłał Syna swego Jednorodzonego na świat abyśmy życie mieli dzięki Niemu. W tym przejawia się miłość, że nie my umiłowaliśmy Boga, ale że On sam nas umiłował i posłał Syna swojego jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy. (4, 7 – 10).*

* Komentarz katechety: *Naprawdę poznaje i miłuje Boga tylko ten, kto przyjmuje dar Jego miłości, który uzdalnia nas do praktykowania miłości, do miłowania, do kochania. Kto pragnie miłować Boga najpierw musi przyjąć ten dar Jego miłości.*

*Drugi uczeń odczytuje fragment z Ewangelii wg św. Jana: *Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowalem. Wytrwajcie w miłości mojej! Jeśli będziecie zachowywać moje przykazania, będziecie trwać w miłości mojej, tak jak Ja zachowałem przykazania Ojca mego i trwam w Jego miłości. To wam*

powiedziałem, aby radość moja w was była i aby radość wasza była pełna. To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem. Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich. Wy jesteście przyjaciółmi moimi, jeżeli czynicie to, co wam przykazuję (15, 9 – 14).

* Trzeci uczeń odczytuje fragment z Pierwszego Listu św. Jana Apostoła: albowiem miłość względem Boga polega na spełnianiu Jego przykazań, a przykazania Jego nie są ciężkie (5, 3).

* Komentarz katechety: Kto chce szczerze chce miłować Pana Boga, przyjmując dar Jego miłości, potwierdza to życiem zgodnym z przykazaniami i ofiarowaniem własnego życia dla drugich.

*Podsumowaniem jest fragment z Ewangelii wg św. Mateusza, który odczytuje katecheta: Jeden z nich, uczony w Prawie, zapytał Go, wystawiając Go na próbę: «Nauczycielu, które przykazanie w Prawie jest największe?» On mu odpowiedział: «Będiesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest największe i pierwsze przykazanie. Drugie podobne jest do niego: Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego. Na tych dwóch przykazaniach opiera się całe Prawo i Prorocy». (22, 35 – 40)).

*Wzorem miłowania Boga dla nas może być młody człowiek – kleryk Alfons Mańka OMI. Katecheta przedstawia najważniejsze fakty z jego życia: urodził się 21 października 1917 r. w Lisowicach k. Lublińca. Miał dziesięcioro rodzeństwa. Po ukończeniu szkoły powszechnej, czyli podstawowej, uczęszczał do gimnazjum w Lublińcu (1929 – 1934), a następnie do Małego Seminarium Oblatów (1934 – 1937). Po maturze rozpoczął nowicjat w Markowicach. Było to we wrześniu 1937 r. Tam też złożył pierwsze śluby zakonne i rozpoczął studia filozoficzne w Krobi. 4 maja 1940 r. został wywieziony przez gestapo do obozu w Szczeglinie, a następnie do obozu koncentracyjnego w Dachau. Następnie został deportowany do KL Mauthausen – Gusen koło Linzu w Austrii. Mając zaledwie 23 lata oddał swoją duszę Bogu 22 stycznia 1941 r. Ci, którzy z nim byli, poświadczali, że „umarł jak żył – święcie. Wycieńczony głodem, wśród bicia i straszliwych męczarni, nie wypowiadając słowa skargi. Na ustach jego była nieprzerwana modlitwa. Zawsze był skupiony. Widzieliśmy go po śmierci, był to szkielet z anielską twarzą”. Ciało kleryka Alfonsa Mańki zostało spalone 28 stycznia 1941 r. w obozowym krematorium. Gdy rodzina otrzymała jego rzeczy z Markowic, znalazła wśród nich karteczkę z napisem: „Będę Bogu wierny aż do śmierci”. Po rozpoczęciu nowicjatu zaczął prowadzić dziennik

duchowy, który ukazuje jego gorliwość w pracy nad sobą i troskę o rozwój wiary oraz pielęgnowania powołania. W całej rozciągłości ukazuje on trud walki z ludzkimi słabościami i dążenie do coraz głębszego przeżywania każdego dnia w duchu wiary z miłości do Boga oraz dla osobistego uświęcenia.

* Pierwszy uczeń jako pochodzące od Boga, czyta, umieszczony na dużej kartce, fragment z „Dzienniczka” kleryka Mańki: *Miłość Jezusa. Jezus pierwszy nas umiłował, dlatego też On tęskni za naszą miłością. Miłość Jego ku nam jest zbyt wielka, od nas żąda tak samo wielkiej miłości, miłości do jakiej tylko jesteśmy zdolni. (...) Miłość Go nam wskazuje. Uszy czyni wrażliwe na Jego boski głos, na Jego wołanie. Miłość Go nam daje całkowicie. O, Jezu! Jak pragnę Cię ukochać...* (17 listopada 1937 r.).

* Drugi uczeń czyta, umieszczony na dużej kartce, kolejny fragment z „Dzienniczka” kleryka Mańki: *Miłość Jezusa do krzyża. (...) Przez swój przykład Jezus przemawia do nas: „Patrz, duszo, jakem cierpiał dla ciebie, ucz się ode Mnie cierpieć”. Okazałem Mu swą wdzięczność za to, że chcę Go kochać całym sercem, chcę dla miłości tęsknić za cierpieniem i z miłością je przyjmować, jako pochodzące od Boga, aby one były dowodami mej miłości* (16 listopada 1937 r.).

* Trzeci uczeń czyta, umieszczony na dużej kartce, ostatni wybrany fragment z „Dzienniczka” kleryka Mańki: *Miłość a ofiara. Miłość żąda ofiary(...) Przez ofiary tylko miłość może być czynna i miłą Jezusowi, a to nie przychodzi od razu, trzeba się dużo ćwiczyć i wychowywać w atmosferze uczuć Chrystusowych...* (18 listopada 1937 r.).

* Podsumowanie: katecheta skleja poszarpane serce taśmą klejącą, mówiąc: *Miłość Boża uzdrawia ludzkie serce, ale nie w taki sposób. Jezus nie skleja poszarpanego serca, nie drutuje, nie spawa, nie lutuje. Tym, którzy zwracają się do Niego z miłością, zabiera poranione serce i obdarza nowym.*

* Notatka: *O ile Jezus oddał nam się cały przez miłość, to sprawiedliwe jest, aby i ja się Mu cały oddał, ofiarując Mu całego siebie, dlatego prosiłem Jezusa o miłość, która by strawiła me serce dla Jezusa...* (Alfons Mańka, 30 czerwca 1938 r.)

* Modlitwa na zakończenie katechezy: *Jezu cichy i serca pokornego, czyn serca nasze według serca Twego.*